

i piše na svom gradišćanskom dijalektu. Zahvaljujući i njegovu primjeru i radu naša je hrvatska gradišćanska književnost (religiozna i svjetovna) najuspješnija i najbogatija od svih grana i segmenata hrvatske književnosti u inozemstvu, izvan našeg nacionalno-povijesnog područja.

Značajan je i broj književnika u Gradišću, osobito pjesnika, i kulturnih radnika, koji čuvaju i promiču svijetle tradicije u narodnom, nacionalnom i duhovnom smislu, na svom hrvatsko-gradišćanskom narječju. Šteta što je granica razdvojila jedinstvenu etničku cjelinu hrvatskog življa u Austriji i Madžarskoj. I naše ih vrijeme i nove prilike ometaju, ali oni rade i uspješno djeluju unatoč svim neprilikama.

Donosimo ovdje kraći izbor iz meditativne lirike našega uglednog hrvatskog gradišćanskog pjesnika Augustina Blazovića.

RUKOVET POEZIJE

Augustin Blazović

KALEIDOSKOP PLUS

O lipoti stvorenoga sveta

Svaki trenutak
slika nova
kao čarobna sanja

Neizbrojeni bezbroj
simetriji novih
za svaki hip pojedini

Svakim drhtajem ruke
oblik se minja
iz reda u nered
iz nereda opet
red novi se rodi

Nij li to čar
nij li to tajna?
život se rodi
život se minja

Kad me analiziraš
radrobiš — seciraš
tri zrcala prosta najdeš
u trokut postavno u meni

U nji se ogleduju
u divni boja staklene droptinke
ništarni stvari

Tri zrcala

Otac i Sin i Duh

Izvor i Mati svih stvari
davaju svim elementom
šarenu slikovitost
i život i red

RIJEKA NA GRANICI

Zimski dan leži mrtav, umoren.
Krv njegova črna zgusnuta teče
otporno u tamne valove rijeke
Lethe.

Kradimice letu na nebu
vrane poslidnje
u svoje noćne kvatire
na vrhi gran golih,
ke se rivaju skupa kao duhi
kosturni,
tako mrtvi, a ipak i tako živi
na jednoj i drugoj ubrovi.
Ah, črna voda rijeke Lethe!
Kamo vodi driveni most stari,
na kom starice mrmljaju očenaše,
dok stari muži u zdvojnosti psuju?

Na ovoj strani rijeke pleše i kriči
ludo, zdivljano ta karneval.
Pod črnom vođom Lethe
prije poroda u smrt zagažena dica.

A ča je na ubrovi drugoj?
Ziše li tamo tišina?
Hoće li biti od trubljev razbita?
Ili se šutnja ovija u ništa?
Stojiš li još ti most bršavi stari?
Ili si samo teška i tmurna sanja?
Fatamorgana svita prošloga?
Ili ipak nada jedina?

Ah, Lethe voda, spajaš li ubrovi
ili razdvajaš ter je gliš u ništa?

Nešto viču još vrane posljednje,
plačući, smijući, u svađi ili
zdvojnosti?

Ja ih ne razumim...

ČEKAM NA ZORU

Čekam na zoru,
na vazmenu zoru,
izmed svih zor
na tu najveću zoru.

Rodiš se iz tamnih noći zdvojnosti
iz golotinje na križu
na kom se zgusnula
svih vijekov krivnja,
sva zloća svita.

Iz prebodenog srca
teklo je nešto krvi i vode
da se operu
svih ljudi grihote.

Je to moguće?
More li on tanki izvor
krvi i vode
nabuhtit u zmožne potoke?

Ne teču li sve dane i noći
suz i krvi grozni potoki?
A muž prebodenog srca bi ostao
ležat u ledenom grobu?

Kad bi bio ostao mrtav u grobu,
ne bi prosvanula zora ufanja, nade
i ja bih zaman čekao na zoru,
na uskrсну zoru.

Ali ja čekam i čekam.
ja dobro znam
i siguran sam:
Ne čekam zaman!

LJUDI I VRBE

Mislio sam
kad se već ljudi
ne budu klanjali tebi
o Bože
klanjat ćedu ti se
skromne pobožne vrbe

Ali sad vidim
pobožne vrbe
hte prije umrići
nego bezbožni ljudi

ČEKAM NA DAN

Čekam na dan
kad budu prestale
sve mržnje i laži
sve dvojbe i boli

Čekam na dan
kad se očituju
istine sve
kad se razjasnu
sve tajne
razvežu sve ganjke

Čekam na dan
kad se završu
sve težnje
kad se ispunu
sve čežnje

Čekam na dan vjekoviti
kad se zviranjki
potoki i rijeke
u morju ljubavi
združu na vijeke

TI SI NAZOČI

Kamo bih bižao
ispred tvoga obraza
kot Jona?

Sva su mi ljeta
svi su mi dani
čer i danas i zutra
pred tvoje oči postavni

U svakom poslu
u svakom trenutku
života moga
Ti si nazoči

MALA VEČERNJA MOLITVA

Jedne noći
ili jednoga dana
htio bih tiho otići
bez slijeda i traga
iz ovog svita
Tiho — tiho
da suze nigdo ne toči
nad pustim grobom
nigdo ni riči
ne sprogovori

Samo par ljudi
i lišće na drivlju
tiho — tiho
šapću molitvu
ka se kroz oblake diže
za pomilovanje
u ko se prem svih svojih krivic
ufam pri Bogu

Tiho — tiho
ostaviti suznu dolinu
kroz potrošivi
žarak oganj ljubavi
stupit u domovinu
prat se i čistit pokorom
i sve prostranijim
srcem čistijim
dizat se
napred koracati
Ljubavi vječnoj
u krilo

SIGURNOST

Sunce je zašlo,
spušta se mrak,
Čini se, dan je mrtav.

Dvoru li mrtvi dan
tamo na nebu
dva svidoka
za dan i za noć?

Misec u zadnjem četvrtu
obraća od dana u dan
sve tanji svoj srp
kao ledeni srebrni hrbat
prema prvoj večernjoj zvijezdi.

Večernjica i misec
svidoki preminljivosti,
glasniki noći,
hoćete glasiti smrt?

Po nebu bijele vile
prostiraju tanke koprene
u neizrecivom nebeskom sjaju,
u tajnoviti boja,
kakovih ni paun ni kanica nima.
Nestvarne boje nisu na grana.
Od njih zarumeni tiha vode široke
rijeka.

Na njoj se igraju
rubint, karmesin,
smaragd, ametist
i sto drugih bojov dragog kamenja.
Raphael, Tizian, Rubens i

Rembrandt,
Picasso, Kokoschka, naš Klaudius,
Chagall.

svi drugi slikari-sanjari,
jesu ili vaše slike i sanje
za život ili za smrt,
za dan ili za noć?

Ah! Sigurnost! Sigurnost!
Crte i boje na nebu, na zemlji,
na tihoj vodi nečujno tiho,
a vindar i nepopustljivo
nazvišćuju mi dan
ki već ne pozna večernjeg mraka.